

Un llibre dona a conèixer les tradicions de les advocacions de Maria a Catalunya

365 dies amb la Mare de Déu

BÀRBARA JULBE
Girona

Cada dia de l'any, una Mare de Déu. El 4 d'agost: la del Vinet, a Sitges, a la qual li falta un tros de braç perquè quan la van desenterrar de la vinya, on va ser descoberta, el treballador la va escapar amb l'aixada. El 28 de desembre: la de Bellpuig de les Avellanes, a Os de Balaguer, on se n'ensenyava la sandàlia als fidels, que també adquirien una estampa amb la mida del peu de la Verge. I una altra d'agost: la dels Arcs, a Claravalls, que té la cara emmascarada, una manera de recordar els estralls de la Guerra Civil. I així fins a 365. Tradicions, llegendes i curiositats que es recullen al llibre *365 dies amb Maria* (ed. Claret), del periodista Àngel Rodríguez.

L'objectiu és conèixer i interioritzar la varietat d'advocacions que se'n venen a les diòcesis amb seu a Catalunya, però també algunes del nord de Castelló de la Plana (que pertany a la diòcesi de Tortosa), d'Andorra (la d'Urgell) i de la Catalunya del Nord. A diferència dels sants, que es representen igual a qualsevol església, les mares de Déu —a excepció d'algunes com les de Lourdes, Montserrat o Fàtima— se simbolitzen artísticament en funció dels costums, la cultura, la geografia o la història de cada lloc. “El llibre no té una vocació històrica. És per tenir-lo a la tauleta de nit i consultar-lo quan et lleves o te'n vas a dormir”, explica Rodríguez. A més de la història, les llegendes, una descripció de la imatge, els seus atributs i curiositats, la publicació inclou un versicle dels goigs de l'advocació, que conserva l'ortografia en què van ser escrits.

Altres advocacions són la Mare de Déu de Meritxell, que porta esclòps i té la mà dreta més gran i allargada a fi d'accentuar el desig de pau i d'acollida. I la del Boncamí està situada a l'interior d'una capelleta a peu de carretera i, segons la tradició, els conductors que passen per davant han de tocar tantes vegades el clàxon com passatgers hi hagi al

PERE DURAN / NORD MEDIA

Àngel Rodríguez, l'autor, la imatge de la Mare de Déu de la Mercè, a Girona

vehicle.

Àngel Rodríguez, periodista especialitzat en divulgació religiosa que treballa al bisbat de Girona, ha assignat la data en funció de la mateixa festivitat de la Verge, de la inauguració d'un santuari o una exposició, entre altres premisses. “A part dels santuaris, que són l'àmbit

“En una societat cada vegada més secularitzada, la figura de Maria segueix despertant afecte”, diu l'autor

més conegut, també hi ha imatges de Maria en esglésies, catedrals i fins i tot carrers”, detalla l'autor. Només a les comarques de Girona n'hi ha unes 200. A més, la publicació es complementa amb una cinquantena de fotografies, com ara la de Nostra Senyora de Font-Romeu, a la Cerdanya, i al final de cada jor-

nada s'hi afegeixen cites marianes, refranys, escrits filosòfics, poètics o dites populars relacionades amb la Mare de Déu i el seu entorn geogràfic o històric.

No és el primer llibre que Rodríguez ha dedicat a Maria, sinó el quart. Un interès que atribueix a la popularitat de què gaudeix la Verge. “Maria té el privilegi de saber-se integrar a la nostra societat tal com el poble la veu i la resa”, exposa l'autor, que ha tardat més de dos anys a elaborar el llibre després d'intenses indagacions. “Hi ha moltes llegendes i tradicions relacionades amb ella. En una societat cada vegada més secularitzada i de pèrdua de valors religiosos, la figura de Maria continua despertant afecte no només per als creients convençuts, sinó també entre els que no són practicants”, assegura. I això a què es deu? Segons Rodríguez, a la mateixa personalitat de Maria. “Es vista com una segona mare, una mare que ens escolta, amb qui podem parlar, resar, veure-la... En resum, tenir-la amb nosaltres perquè és molt pròxima”, conclou. ●

SOLIDARITAT

SERVEI D'AJUDA ECONÒMICA

En espera de la pensió

Home de 68 anys que viu en una habitació de relloguer. Tot i que té dues filles, fa més de 25 anys que no hi té cap contacte. Actualment està pendent de cobrar una pensió no contributiva. Fins que l'Administració no li concedeixi, no té prou recursos per cobrir totes les despeses mensuals. Sol·licita 150 € per garantir el pagament de l'habitació on viu. **Ref. 1357**

Per tenir un bon inici d'any

Parella jove amb un nadó de 3 mesos. Des de l'inici de l'estat d'alarma, cap dels dos no treballa. No tenen ingressos, i no poden cobrir el cost del lloguer de l'habitació on viuen ni les despeses més bàsiques d'alimentació. Sol·liciten 150 € per adquirir productes de primera necessitat i començar l'any amb bon peu. **Ref. 1358**

Un nou comptador per a un nou pis

Dona de 62 anys, vídua. Vivia en un pis de renda antiga, però un fons voltor la va fer fora. Ha trobat un pis de lloguer social, però amb la pensió no en té prou per cobrir les despeses. Necessita instal·lar un nou comptador de l'aigua, i no pot assumir-ne el cost. Necessita 250 €. **Ref. 1359**

En espera d'una plaça de residència pública

Home de 86 anys. Sense fills, només comptava amb la seva germana, però fa poc que va morir. Cobra una petita pensió, però no és suficient per pagar el cost de la residència. A causa de la seva falta d'ingressos, espera una plaça pública. Fins que no li atorguin, sol·licita 500 € per pagar part de la mensualitat de la residència actual. **Ref. 1360**

Reinserir-se a la societat

Jove de 23 anys que viu en un pis d'una entitat social. Patia una greu drogoaddicció, però està fent un bon procés i fa mesos que no consumeix. Ara començarà un curs de jardineria per tornar-se a vincular amb el món laboral. Tot i això, continua necessitant suport social. Demana 100 € per a la targeta de transport i cobrir l'alimentació. **Ref. 1361**

Tel. 93-112 70 10. Feiners de 9 a 14h.
Correu elect.: atenciodonant@caritas.barcelona
'la Caixa' ES43-2100-0965-56-0200027605

DES DE LA DIÒCESI

Joan-Enric Vives

La cultura de la cura com a camí de pau

El missatge del papa Francesc per a la 54a Jornada de la Pau del primer de gener del 2021 s'ha centrat en *La cultura de la cura com a camí de pau*. Cultura de la cura per erradicar la cultura de la indiferència, del rebuig i de la confrontació. És una reflexió de futur després de l'any caracteritzat per la gran crisi sanitària de la covid, que ha causat tants patiments i penúries.

Parla del Déu Creador, origen de la vocació humana a la cura o custòdia del projecte de Déu per la humanitat, posant en evidència la relació entre l'home (*adam*) i la terra (*adamah*), i entre els germans. Parla de la vida i el ministeri de Jesús que són la revelació de l'amor de Déu Pare per la humanitat. S'apropa als malalts del cos i de l'esperit i els guareix; perdona els pecadors i els dona una vida nova. S'inclina sobre la humanitat ferida, li embena les ferides i se n'ocupa, i a la creu allibera la huma-

nitat de l'esclavitud del pecat i de la mort. Així, amb el do de la seva vida i el seu sacrifici, obre el camí de l'amor i ens diu a cada un: “Ves, i tu fes igual” (cf. Lluc 10,37).

Obedient a Jesús, l'Església des dels inicis ha difós les obres de misericòrdia i ha inspirat en la societat i en la cultura el servei de la caritat cristiana. Així van sorgir nombroses institucions per a l'alleugeriment de totes les necessitats humanes: hospitals, hospicis, orfenats, llars per a infants, leproseries, refugis per a pelegrins, entre d'altres. I va inspirar des dels principis de la doctrina social la cultura de la cura, promovent la dignitat de tota persona humana, la solidaritat amb els pobres i els indefensos, la preocupació pel bé comú i la salvaguarda de la creació.

Tenir cura és promoure la dignitat i dels drets de la persona. És custodiar el bé comú. És promoure la solidaritat, no com un sentiment vague, sinó com a determinació ferma i perseverant de compromís pel bé de tots i de cada un, perquè tots siguem ve-

ritablement responsables de tots. La solidaritat ens ajuda a veure l'altre —entès com a persona o, en sentit més ampli, com a poble o nació— no com una estadística, o un mitjà per a ser explotat i després rebutjat quan ja no és útil, sinó com el nostre proïsme, company de camí, cridat a participar, com nosaltres, en el banquet de la vida al qual tots estan igualment convidats per Déu.

Aquests principis han de ser com una “brúixola” per a un rumb comú i realment humà en la globalització. I el papa Francesc esmenta el respecte i la defensa dels drets humans i l'educació per a la pau, con-

El Papa ha proposat crear un Fons mundial per derrotar la fam amb els diners de les despeses militars

cretant que es podria constituir amb els diners que s'usen en armes i altres despeses militars “un Fons mundial” per poder derrotar definitivament la fam i ajudar al desenvolupament dels països més pobres.

La promoció de la cultura de la cura requereix un procés educatiu que neix a la família, continua a l'escola i la universitat i, en certs aspectes, amb els agents de la comunicació social. També les religions i les organitzacions internacionals governamentals i no governamentals poden exercir un paper insubstituïble en la transmissió dels valors de la solidaritat, el respecte a les diferències, l'acollida i la cura dels més fràgils. No hi ha pau sense la cultura de la cura, com a compromís comú, solidari i participatiu. Fan falta camins de pau que portin a cicatritzar les ferides, i artesans de pau disposats a generar processos de guarició i de retrobament amb enginy i audàcia, per avançar vers un nou horitzó d'amor i pau, de fraternitat i solidaritat, de suport mutu i acollida.